ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **D. B. M.,** zastoupen JUDr. Františkem Grznárem, advokátem se sídlem Horšovský Týn, nám. Republiky 108, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 12. 9. 2003, č. j. 59 Az 18/2003-24, spojené s návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále též „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá shora označené usnesení Krajského soudu v Plzni, kterým byl odmítnut opravný prostředek (dnes „žaloba“) stěžovatele proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 2. 10. 2002, č. j. OAM – 1672/VL-19-C10-2002, jímž bylo rozhodnuto, že se azyl z důvodu nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje, a jímž bylo současně rozhodnuto, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu; současně stěžovatel žádá o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel v kasační stížnosti ze dne 3. 11. 2003 uvádí, že v České republice navázal důvěrnou známost a chce v brzké době uzavřít sňatek. Žádá, aby bylo přehodnoceno shora uvedené usnesení Krajského soudu v Plzni a v té souvislosti i shora uvedené rozhodnutí

žalovaného správního orgánu. Jedná se mu zejména o to, aby bylo vzato v úvahu ustanovení § 14 zákona o azylu (humanitární důvody). V doplnění a upřesnění kasační stížnosti ze dne 20. 11. 2003 potom uvádí, že nezákonnost napadeného rozhodnutí spočívá v tom, že napadené rozhodnutí spočívá na neúplných skutkových zjištěních a závěrech učiněných správním orgánem (tedy důvod podřaditelný pod ust. § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“). Správnímu orgánu vytýká, že nevzal v úvahu zprávy o situaci ve VSR vydávané ambasádou USA. Rovněž poznamenává, že správní orgán se vůbec nezabýval otázkou azylového řízení dřívějšího azylanta - vlastní sestry stěžovatele, když její důvody mohou skutkově souviset s důvody stěžovatele. Stěžovatel chce pomáhat v České republice své matce i sestře. Ve VSR vládne tuhý totalitární režim a je zde naprostý nedostatek práce a osobních jistot a politických svobod. Uvádí, že v daném případě se jedná o jednoznačně humanitární důvody na straně stěžovatele, který je ve VSR i v ČR zcela bezúhonným občanem.

Ministerstvo vnitra se ke kasační stížnosti nevyjádřilo.

Nejvyšší správní soud napadené soudní usnesení Krajského soudu v Brně přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

V souzené věci Nejvyšší správní soud z předmětného soudního a správního spisu především zjistil, že řízení o udělení azylu bylo zahájeno dne 19. 3. 2002. Z protokolu o pohovoru k žádosti o udělení azylu ze dne 3. 9. 2002 vyplývá, že stěžovatel opustil Vietnam v polovině února 2002 a chtěl požádat o azyl v ČR, protože zde má matku a sestru. Osobně v zemi původu žádné problémy s policií nebo jinými státními orgány neměl, politického života se aktivně neúčastnil. Neměl stálé zaměstnání, vykonával jen příležitostné práce. Matka, která v České republice pobývá asi pět, šest let, je asi jeden rok vdána za Čecha, stěžovateli do Vietnamu poslala peníze a přála si, aby za ní přijel do České republiky. Sestra stěžovatele přijela do České republiky asi dva měsíce před stěžovatelem, přičemž stěžovatel při daném pohovoru uvedl, že sestra je také žadatelkou o azyl. V České republice by chtěl žít a s matkou a sestrou společně podnikat.

Na závěr pohovoru byl stěžovatel seznámen s tím, že správní orgán má pro posouzení jím uváděných skutečností k dispozici Zprávy MZV USA o situaci v oblasti dodržování lidských práv ve Vietnamu za roky 1999, 2000, 2001, Zprávu MZV USA o svobodě vyznání ve Vietnamu, materiál Databanka ČTK – Vietnam, aktuální verze a další informační materiály MZV ČR z r. 2000 a 2001, a byla stěžovateli poskytnuta možnost, aby se s těmito materiály seznámil, vyjádřil se k nim a příp. navrhl jejich doplnění. Stěžovatel k tomu výslovně uvedl, že nabízené možnosti využít nechce.

Na základě všech těchto informací Ministerstvo vnitra dospělo ve shora citovaném rozhodnutí k závěru, že stěžovatel podal žádost o udělení azylu pouze z osobních a částečně ekonomických důvodů, a azyl pro nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu neudělilo, přičemž současně rozhodlo, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Toto rozhodnutí napadl stěžovatel opravným prostředkem označeným jako „rozklad“ (dnes posuzovaným jako „žaloba“) ze dne 30. 10. 2002, v němž pouze obecně uvedl, že protestuje proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o azyl a žádá všechny orgány o přezkoumání jeho žádosti o azyl.

Krajskému soudu v Plzni byl tento opravný prostředek postoupen podáním Ministerstva vnitra ze dne 16. 1. 2003, a soud dále postupoval podle § 129 odst. 2 s. ř. s., a nakládal s předmětným podáním stěžovatele jako se žalobou.

Z odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí soudu se podává, že s ohledem na skutečnost, že žaloba neobsahovala žádné žalobní body a zároveň již uplynula lhůta pro podání, resp. pro doplnění žaloby o žalobní body, soud žalobce nevyzval postupem podle § 37 odst. 5 věta prvá s. ř. s. k odstranění vad žaloby jejím doplněním. Jelikož žaloba neobsahovala žádný žalobní bod, nebyla splněna podmínka řízení a tento nedostatek byl neodstranitelný, nebylo možné v řízení pokračovat. Z těchto důvodů soud postupoval podle ust. § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a žalobu odmítl.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel uplatnil stížnostní důvod, podřaditelný pod ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť kasační stížnost podal z důvodu tvrzených neúplných skutkových zjištění a závěrů.

K dovození závěru, že kasační stížnost není důvodná, Nejvyšší správní soud dospěl především na základě toho, že stížnost míří na situaci, jakoby byla žaloba projednávána meritorně, což však nebyl tento případ. Krajský soud v Plzni, podle názoru Nejvyššího správního soudu, správně aplikoval ust. § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle něhož soud usnesením odmítne návrh, jestliže nejsou splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný a nelze proto v řízení pokračovat. V důsledku přísné dispoziční zásady v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu musí žaloba obsahovat nejen základní náležitosti podání podle § 37 odst. 2 a 3 s. ř. s., ale zejména základní náležitosti žaloby vymezené v § 71 odst. 1 písm. a) až f) s. ř. s., včetně žalobních bodů.

V souzené věci je však zřejmé, a v tom se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s krajským soudem, že žaloba stěžovatele žádný žalobní bod neobsahovala, a v takovém případě ani nepřicházela v úvahu příp. výzva soudu k odstranění takovéto vady podání.

Ze zákona vyplývá, že žaloba musí obsahovat alespoň jeden žalobní bod (viz smysl 2. věty § 71 odst. 2 s. ř. s.). Pokud žádný žalobní bod žaloba neobsahuje, může být tento nedostatek podmínek řízení odstraněn, a to ve lhůtě pro podání žaloby, jak vyplývá z citovaného § 71 odst. 2 s. ř. s. Zákonem přitom není dána zákonná povinnost soudu v takovém případě vyzývat žalobce k odstranění těchto vad ve smyslu § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť takto široce pojímaná povinnost soudu by zjevně odporovala zmíněné zásadě dispoziční a rovněž zásadě koncentrace řízení, v souladu s nimiž je tento typ řízení koncipován. Ostatně v tomto smyslu již Nejvyšší správní soud judikoval (viz rozsudek NSS č. j. 2 Azs 9/2003-40).

Vzhledem k těmto skutečnostem je Nejvyšší správní soud toho názoru, že Krajský soud v Plzni postupoval v souladu se zákonem, když předmětné podání žalobce odmítl.

Nad rámec dosud uvedeného Nejvyšší správní soud ještě poznamenává, že kasační stížnost by zřejmě neobstála ani za situace, pokud by Krajský soud v Plzni rozhodoval ve věci

meritorně a žalobu by zamítl. Kasační stížnost by patrně neobstála z toho důvodu, že stěžovatel v kasační stížnosti převážně uplatňuje skutečnosti, k nimž by nemohl Nejvyšší správní soud přihlížet. Jde totiž v mnohém o skutečnosti, uplatněné až poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí a k nimž tzv. ze zákona Nejvyšší správní soud nepřihlíží (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a Ministerstvu vnitra náklady řízení nevznikly. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že se žádnému z účastníků nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. 2. 2004

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu